

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 6.

Ottende Session.

7de Møde.

Løvedagen den 6te Decbr.

(Forts.)

Justitsministeren (fortsat): Der kan ogsaa efter min Mening fremføres meget gode Grunde for, at Dommerne ikke bør sidde i Forligscommissioerne, ikke af Mistillid til, at Dommeren, fordi han var Embedsmand, skulde mindre godt kunne mægle Forlig, men fordi det ikke er godt, at Parter staae for den Mand, om hvem de vide, at han engang skal afgjøre deres Mellemværende, fordi de ikke ret tør aabne sig for ham, da de ere bange for at vise ham deres Sags svage Sider. Som sagt, det Spørgsmaal troer jeg ikke vil møde nogen synderlig Tvivl, at det ikke er hensigtsmæssigt, at Dommerne ex officio foretage Forligsmægling, men at Forligsmæglingen rettest bør foretages ved valgte Mænd. Der er vel af den ærede Taler blevet henviist til, at dette dog skeer i de Sager, hvor Retten ex officio mægler Forlig; men fordi man af Hensyn til en hurtig Retsspleie har anvendt et Princip, som man ellers ikke finder rigtigt, kan man ikke deraf slutte, at Lovgiveren i Almindelighed hylder dette Princip. Det er af den ærede første Landstingsmand for femte Landstingskreds (Drejer) udtalt, at han maatte beklage, at Udkastet er fraveget den Affattelse, det havde, da det blev overbragt her til Thinget fra det andet Thing, forsaavidt dert er optaget den Bestemmelse, at Amtsraadene skulle vælge Forligelsescommissairerne, istedetfor at disse efter det tidligere Forslag bleve valgte blandt dem, som Sogneforstander-

skaberne havde bragt i Forslag. Det er i Motiverne til Loven antydet, af hvilke Grunde Gaabant er steet. Imidlertid er der dog ikke i Motiverne nævnt een Grund, som Ministeriet ogsaa havde for sig, da det kom til dette Resultat, nemlig den, at Amtsraadet ved den nye Sammensætning har faaet et saa stort Element af Sogneforstanderskaberne optaget i sig, at man kan sige, at Amtsraadet nu nærmere repræsenterer Sognecommunerne; men, som sagt, jeg skal ikke nærmere opholde mig derved. Det er i Motiverne nærmere udviklet, af hvilke Grunde det er, at man ikke er kommen til dette Resultat. — Naar den ærede anden Landstingsmand for tiende Kreds (Lehmann) har udtalt som sin Anskuelse, at man her bør opgive det hidtil fulgte Princip, hvorefter Kjøbstæder og Land behandles som to forskellige Communer og Districter, maa jeg bemærke, at Ministeriet ogsaa har søgt at komme denne Anskuelse imøde, idet der i Lovens § 4 er udtalt, at naar et Amtsraad og vedkommende Kjøbstads Communalbestyrelse deri ere enige, kan der indrettes en for Kjøbstaden og for et Landdistrict sættes Forligscommissio. Der er altsaa deri aabnet en Vej i denne Retning. Er der, som den ærede Taler udtalte, en Trang til en saadan Forbindelse — jeg for mit Vedkommende erkjender, at det er ønskeligt, at en saadan Forbindelse finder Sted, hvilket jeg allerede een Gang har havt Leilighed til at udtale, — saa vil det give sig af sig selv. Da ville vedkommende Amtsraad og Kjøbstads Communalbestyrelser selv ordne Sagen paa den Maade, de finde hensigtsmæssig. Døvrigt maa jeg erkende, at jeg for mit Vedkommende ikke kan have Noget at erindre imod, at det ubetinget foreskrives, at Kjøbstad og